

Arrest

nr. 269 558 van 8 maart 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Slowaakse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 02.03.2021 werd ingediend door :

Naam : S., B.

Nationaliteit: Slowakije

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie :

Betrokkene diende op 02.03.2021 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art 40, §4, 1s,e lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Ter staving van zijn aanvraag legt betrokkene volgende documenten voor: een inschrijvingsbewijs bij een interimkantoor, interimcontracten, een loonfiche en een inschrijvingsbewijs bij de VDAB.

Betrokkene kan alvast de inschrijving niet genieten als werknemer (art.40, §4, 15,c lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Uit controle van de tewerkstelling en uit navraag bij de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene slechts 3 dagen gewerkt heeft, nl. op 30.03.2021, 30.04.2021 en 04.05.2021. Na 04.05.2021 is hij niet meer gemeld en dus ook niet meer aan het werk geweest. Op basis van achterhaalde en marginale tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet toegekend worden. Betrokkene kan de inschrijving niet genieten als werknemer bij gebrek aan een nog geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981). Betrokkene dient dus als werkzoekende beschouwd te worden.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art.50, §2, 3° van het KB van 08.10.1981, ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat hij aan de eerste vereiste voldoet gezien hij is ingeschreven bij de VDAB maar hij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op nieuwe tewerkstelling. De voorgelegde bewijsstukken geven immers geen enkele garantie op een nieuwe job. Het is niet omdat betrokkene ingeschreven is bij de VDAB en in het verleden de kans heeft gekregen om 3 dagen te werken via interim dat de mogelijkheid op tewerkstelling zich hoe dan ook in de toekomst zal herhalen. Het dossier bevat geen enkele bewijsstukken met betrekking tot wat betrokkene allemaal ondernomen heeft om een nieuwe job te zoeken, geen bewijzen van sollicitaties na de tijdelijke tewerkstelling, geen bewijzen dat hij zich heeft aangeboden bij potentiële werkgevers of dergelijke meer. Op een tijdsspanne van 6 maanden mag toch worden verwacht dat betrokkene meer bewijzen kan voorleggen van wat hij concreet allemaal gedaan heeft om een nieuwe job te zoeken en kansen voor zichzelf op de arbeidsmarkt te creëren. Uit het dossier blijkt niet dat betrokkene de nodige motivatie en inzet heeft om een nieuwe job te zoeken en dus effectief actief op zoek is naar een nieuwe job. In het dossier zijn er geen elementen terug te vinden die een reële kans op tewerkstelling aantonen. Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende zijn actieve zoektocht naar een job, sollicitaties, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en zijn reële kans op tewerkstelling aantonen. Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende (art.40, §4,15,c lid, 1° van de wet van 15.12.1980) ook niet kan toegestaan worden.

Anderzijds, wordt in artikel 42 §1, alinea 1 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk , zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden die zich in de voorwaarden bevinden. Deze termijn kan echter geen toepassing vinden indien de betrokkene niet aan noodzakelijke voorwaarden voldoet, in het kader van de ingediende aanvraag.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel luidt als volgt:

"Schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de

Vreemdelingenwet, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en het materieel motiveringsbeginsel - schending artikel 40, §4, 1ste lid 1° Verblijfwet

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen om/c/eecf.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de beslissing van verwerende partij dd. 07.09.2021) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige

mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu werd de bestreden beslissing niet-afdoende gemotiveerd.

De verwerende partij beweert dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling waardoor het verblijfsrecht als werkzoekende niet kan worden toegestaan.

Verzoeker heeft op 30.03.2021, 30.04.2021 en 04.05.2021 gewerkt.

Met deze effectieve tewerkstelling toont hij wel degelijk aan een reële kans te maken op tewerkstelling.

De bestreden beslissing is hiermee op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het middel is gegrond.”

2.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 1°, vanwet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze bepaling luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

[...]”

Verzoeker diende zijn aanvraag in als werkzoekende. Zoals dat terecht in de bestreden beslissing wordt aangehaald is dus artikel 50, §2, 3° van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) van toepassing. Dit artikel bepaalt:

“§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient de burger van de Unie naargelang het geval de volgende documenten over te maken (...)

3° werkzoekende :

- a) een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening of kopieën van sollicitatiebrieven; en*
- b) het bewijs van de reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid;”*

De verwerende partij heeft ter zake vastgesteld dat verzoeker heeft aangetoond dat hij is ingeschreven bij de VDAB maar dat het niet is omdat hij in het verleden de kans heeft gekregen om gedurende drie dagen te werken via interim dat deze mogelijkheid op tewerkstelling zich in de toekomst zal herhalen. Zij wijst erop dat er noch bewijsstukken voorliggen met betrekking tot wat betrokkene allemaal ondernomen heeft om een nieuwe job te zoeken, noch van sollicitaties na de tijdelijke tewerkstelling, noch van het feit dat hij zich zou hebben aangeboden bij potentiële werkgevers of dergelijke meer. Zij voegt daaraan toe dat op een tijdsspanne van 6 maanden mag worden verwacht dat betrokkene meer bewijzen kan voorleggen van wat hij concreet allemaal gedaan heeft om een nieuwe job te zoeken en kansen voor zichzelf op de arbeidsmarkt te creëren en dat niet blijkt dat betrokkene de nodige motivatie en inzet heeft om een nieuwe job te zoeken en dus effectief actief op zoek is naar een nieuwe job. Nergens in het dossier, zo wordt gesteld, is enige informatie terug te vinden betreffende zijn actieve zoektocht naar een job, sollicitaties, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en zijn reële kans op tewerkstelling aantonen.

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en voert aan dat hij door zijn effectieve tewerkstelling van drie dagen weldegelijk aantoonst dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze tewerkstelling gedurende drie dagen, maar heeft geoordeeld dat dit, in het licht van de andere hierboven aangehaalde vaststellingen, niet volstaat om aan te nemen dat hij in de toekomst een reële kans maakt op tewerkstelling. Met zijn loutere verwijzing naar een eerdere tewerkstelling gaat verzoeker volledig voorbij aan deze overige elementen. Verzoeker toont dan ook niet *in concreto* aan dat de verwerende partij, het geheel van de motieven in acht genomen, op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat hij niet voldoet aan de wettelijk vereiste voorwaarden of hierover niet afdoende heeft gemotiveerd.

Waar verzoeker nog de schending van het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de hoorplicht aanvoert, stelt de Raad tot slot vast dat verzoeker deze vermeende schendingen niet uiteenzet. Deze middelonderdelen zijn dan ook onontvankelijk.

2.3. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS